

Arrest

nr. 221 013 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019, waarbij de aanvraag tot gezinshereniging "niet wordt behandeld".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op dezelfde dag kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 maart 2018 nam de gemachtigde voor verzoeker een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Op 22 maart 2018 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van twee jaar. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 206 094 van 27 juni 2018 verwierp de Raad dit beroep.

Op 4 juli 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg in functie van zijn grootvader, de heer A.V.

Op 4 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing waarbij hij weigerde verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart te behandelen.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Op 04.07.2018 heeft u een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg ingediend, op grond van uw grootvader A.V. RR nr (...) van Belgische nationaliteit. U beroept zich aldus op artikel 40bis §2, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Om een dergelijke aanvraag als ontvankelijk te kunnen beschouwen dienen 2 zaken bekeken te worden nl. heeft u een inreisverbod en wat is uw afhankelijkheidsrelatie tegenover uw grootvader.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied bent ontzegd gezien op 22.03.2018 een inreisverbod van 2 jaar is opgesteld. Nergens uit het dossier blijkt dat u gevolg heeft gegeven aan dit inreisverbod of op een rechtmatige wijze om opheffing heeft verzocht. Uit uw paspoort blijkt dat u bent ingereisd op 25.12.2017, nadien lijkt u België niet meer te hebben verlaten. Het inreisverbod is derhalve nog van kracht.

Ten tweede dient te worden geoordeeld, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw grootvader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen, anders dan minderjarigen, in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen We volwassenen die behoren tot dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht doet ontstaan, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan gescheiden worden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Ter staving van de buitengewone afhankelijkheid werd een verklaring van uw grootvader voorgelegd waarin hij stelt dat hij niet is staat was persoonlijk geld aan u over te maken in uw land van herkomst, maar hij dit geld ter beschikking heeft gesteld van uw moeder om het u over te maken. Er werden ook bewijzen van het overmaken van geld door uw moeder aan u voorgelegd bij de aanvraag, alsook een ziekteverzekering waaruit blijkt dat u verzekerd bent als persoon ten laste en een attest van het ocmw waaruit blijkt dat u geen beroep heeft moeten doen op het leefloon. Ten eerste dient daarbij de bedenking gemaakt te worden dat er niet kan worden uitgesloten dat uw grootvader een verklaring op eer heeft afgelegd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ten tweede, voor zover het wel degelijk uw grootvader zou zijn die het geld ter beschikking stelde, quod non, volstaat een financiële afhankelijkheid niet om een afgeleid verblijfsrecht toe te kunnen staan. Kortom, u bent een volwassen persoon, niets wijst er op dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat bent om voor u zelf te zorgen.

Ook omgekeerd blijkt ervan geen buitengewone afhankelijkheid sprake. Nergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw grootvader blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u. Uw grootvader blijkt in België omringd door tal van familieleden, is woonachtig samen met een aantal onder hen en hij geniet pensioen. Voor zóver hij hulpbehoevend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij als inwoner van België zowel op financiële als praktische hulp van allerlei instanties kan beroep doen, afhankelijk van zijn graad van behoefte, net als elke andere Belg in een gelijkaardige situatie. Hij heeft dit kennelijk ook reeds ontdekt, gezien hij gedeeltelijk inkomensgarantie voor ouderen geniet, een vorm van sociale bijstand, om zijn pensioen op te krikken. Uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw grootvader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u werd betekend en dient u het bijhorende inreisverbod na te leven. De door u ingediende aanvraag tot gezinshereniging zal verder niet worden behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. De bestreden beslissing is onwettig - toepassing op de feitsituatie in casu

Indien de aanvraag tot gezinshereniging in België wordt ingediend en verzoeker aan de voorwaarden van de gezinshereniging voldoet - wat in casu onstuitbaar het geval is -, beschouwt verwerende partij die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Een aparte aanvraag tot opheffing is aldus niet vereist. Als niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.

Verwerende partij onderzoekt in de bestreden beslissing deze voorwaarden niet en stelt louter dat aan verzoeker het verblijfsrecht geweigerd wordt om reden dat er op 22/03/2018 een inreisverbod jegens hem werd uitgevaardigd en dat verzoeker geen opheffing of opschorting heeft aangevraagd van desbetreffend inreisverbod.

Verzoeker verwijst ter zake tevens naar RvV rechtspraak over gezinshereniging met een Belg (40ter vrw.) na een M.B. tot terugwijzing: RvV arrest nr. 76.133 van 28/2/2012 vernietigde een beslissing waarbij verwerende partij een 40ter aanvraag 'niet in overweging' had genomen omdat er een Ministerieel Besluit tot terugwijzing was genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in verschillende arresten sedert 19/12/2014 beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" nam met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft

De DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als identiteit en gezinsband aangetoond is. De DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren, omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

De RvV vindt dergelijke beslissingen onwettig en verzoeker verwijst ter zake naar de navolgende arresten:

- RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) – Nederlandstalige kamer met drie rechters
- RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015 (familie van Belg) - Nederlandstalige kamer
- RvV nr. 142.682 van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer

In diverse arresten bevestigt tevens de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking genomen wordt omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

Deze vaststaande RvS-rechtspraak stelt expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" genomen word wat verwerende partij degelijk in casu heeft gedaan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker met een toeristenvisum naar België reisde dewelke geldig was van 15/12/2017 t.e.m. 05/01/2018.

De inreisstempel in het internationaal passpoort dateert van 25/12/2017.

Dit gegeven is niet voor betwisting vatbaar en het staat vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad 21 jaar was op het moment van zijn binnenkomst in België op 25/12/2017.

In het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 verduidelijkt het Hof van Justitie (HvJ) op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn geïnterpreteerd moet worden. Het HvJ verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

Verder verduidelijkt het HvJ de voorwaarden waaraan een nationale strafbaarstelling van een inbreuk op een inreisverbod moet voldoen om in overeenstemming te zijn met de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof is dus van oordeel dat de termijn van een inreisverbod zal berekend worden vanaf het ogenblik dat de derdelander waartegen een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk heeft verlaten. Aangezien de termijn van het inreisverbod in casu nog niet is aangevangen, dient de vraag omtrent de duur van het inreisverbod niet beantwoord te worden gezien de irrelevantie in de gegeven zaak. Daarom beslist het Hof om zich niet uit te spreken over de geldigheid van het inreisverbod opgelegd aan de betrokkene door de Nederlandse autoriteiten voor een duur van 10 jaar in het licht van de maximale duur van vijf jaar zoals voorzien in richtlijn 2008/115.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker België na zijn binnenkomst niet verlaten heeft en tevens het Schengengrondgebied effectief niet verlaten heeft.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

2.1.2. Afhankelijkheidsrelatie - toepassing op de feitsituatie in casu

Zelfs in de hypothese dat verwerende partij volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie moet onderzoeken of er tussen de Belg en het familielid een 'afhankelijkheidsrelatie' bestaat² dient er te worden opgemerkt dat in K.A. e.a. t/ België C-82/16 het HvJ uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (vóór of na het opgelegde inreisverbod) niet van belang is voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat een gezamenlijke verblijfplaats van ouders met meerderjarige kinderen op zich nog geen gezinsrelatie aantoont in de zin van artikel 8 van het EN/RM, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen immers wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe

Publishing, 2007, 97} kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken Indien,

naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Verzoeker toont met zijn beweringen

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). "

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een familieleven niet wordt betwist tussen verzoeker en zijn Belgische grootvader.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft met zijn Belgische grootvader. Dit gegeven wordt tevens niet betwist.

Verwerende partij toetst in de bestreden beslissing deze afhankelijkheidsrelatie enkel in het land van herkomst, stellende dat de verklaring van de Belgische grootvader dat hij niet in staat was gelden over te maken naar het land van herkomst en deze via de moeder van verzoeker gebeurde een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve niet in ogenschouw kan worden genomen.

De vraagstelling of verzoeker effectief in België afhankelijk was van zijn Belgische grootvader wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht; noch gemotiveerd.

Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische grootvader en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege zijn Belgische grootvader.

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Doch, slaat deze wettelijke voorwaarde uitsluitend op de behandeling van de aanvraag ten gronde en kon verwerende partij deze financiële of materiële afhankelijkheid in het land van herkomst enkel verzoeken bij de behandeling ten gronde, wijl zij verzoeker zijn aanvraag niet ten gronde behandeld heeft.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voert onder meer aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij wijst op vaststaande rechtspraak van de Raad van State en met name op het arrest nr. 235.598 van de Raad van State van 9 augustus 2016, waaruit blijkt dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag tot gezinshereniging zoals in casu niet in overweging wordt genomen of “niet behandeld”.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Thans wordt niet betwist dat verzoeker op 4 juli 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend als kleinzoon van een Belgische burger. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, en van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Raad kan enkel met verzoeker vaststellen dat noch artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien in het afleveren van een beslissing waarbij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie niet in overweging wordt genomen, niet in aanmerking wordt genomen of niet behandeld kan worden wanneer zoals in casu de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond. Zo stelt de Raad van State in zijn arrest nr. 235.598 van 9 augustus 2016 duidelijk: “[...] *ni l'article 40ter précité qui prescrit les conditions de reconnaissance d'un droit au séjour et non les conditions de reconnaissance d'un droit à solliciter un droit au séjour ne peuvent constituer les fondements juridiques de la décision prise par le requérant.*” Hieruit blijkt dat de Raad van State stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor een erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden voor een recht om een dergelijk verblijfsrecht te vragen, en dus geen wettelijke rechtsgrond kan uitmaken voor een dergelijke beslissing waarbij de gemachtigde weigert de aanvraag in overweging te nemen, in aanmerking te nemen of niet verder wil behandelen.

De Raad stelt eveneens vast dat niet is betwist dat verzoeker de kleinzoon is van een Belgische burger, zodat zijn aanvraag voor een verblijfskaart bijgevolg valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling voorziet immers in de enkele mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om een aanvraag niet in overweging te nemen als het bewijs van de familieband niet is overgelegd, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Dit is in casu niet aan de orde.

Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing moet toelaten de redenen te begrijpen op grond waarvan de beslissing is genomen en dat dit eveneens een afdoende motivering in rechte inhoudt. Dit is in casu niet het geval. Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetsbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wil behandelen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat verzoeker onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond.

De gemachtigde verwijst naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie, m.n. naar het arrest van 8 mei 2018, K.A., C-82/16 en de Raad is ertoe gehouden de nationale regelgeving “zoveel mogelijk” conform het unierecht uit te leggen en dus zoveel mogelijk conform dit arrest (HvJ 13 november 1990, *Marleasing*, C-106/89, pt 8; HvJ 4 juli 2006, *Adeneler e.a.*, C-212/04, pt 108-111) (HvJ 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, pt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, pt 48). Aangaande de termen “zoveel mogelijk” blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat voor dit beginsel van richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht bepaalde beperkingen gelden. Zo kan de verplichting voor de nationale rechter om bij de uitlegging en de toepassing van de relevante bepalingen van zijn interne recht te refereren aan de inhoud van een richtlijn, niet dienen als grondslag voor een uitlegging contra legem van het nationale recht (HvJ 15 april 2008, *Impact*, C 268/06, Jurispr. blz. I 2483, pt 100, ; HvJ 24 januari 2012, *Dominguez*, C-282/10, pt 25). De rechter is dus niet verplicht om aan bepalingen van nationaal recht een uitlegging te geven die niet strookt met de bewoordingen ervan (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 603, nr. 782.) Echter, indien geen met het recht van de Unie strokende

uitlegging van een wetsbepaling mogelijk is, moet een nationale bepaling voor zover zij indruist tegen het recht van de Unie, buiten toepassing worden gelaten (HvJ 24 januari 2012, *Dominguez*, C-282, pt 23).

De Raad kan enkel vaststellen dat er thans geen nationale rechtsgrond is voor de huidige beslissing, die hij conform dit arrest kan uitleggen. Het arrest van 8 mei 2018, K.A., C-82/16 kan op zichzelf geen rechtsgrond vormen voor de huidige bestreden beslissing, noch de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zoals supra uitgelegd. Er is evenmin de situatie van een met het unierecht strijdige bepaling die buiten toepassing kan worden gelaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de gevolgen van een prejudiciële beslissing niet enkel betrekking hebben op de rechterlijke instanties maar dat “de overheden van de betrokken lidstaat ervoor zorgen dat het nationale recht zo spoedig mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het Unierecht.” (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 657, nr. 860.)

Nu de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd, wordt een schending aangenomen van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging, worden deze niet verder onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 waarbij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger “niet wordt behandeld”, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES